

[Justitsministeren.]

gøres ved Straffelovforslaget. Jeg takker for dette Raad, og jeg kan sige, at det Retsplejeudvalg, som jeg allerede for flere Maanedes siden har nedsat, med stor Iver har beskæftiget sig med Sagen. Blandt de meget omfattende og, som jeg haaber, til sin Tid fra alle Sider med Velvillie mødte Forslag, der vil komme fra dette Udvalg, vil ogsaa være Forslag om de Ændringer i Retsplejeloven, der nødvendiggøres af Straffelovens Vedtagelse. Man maa arbejde med Forslaget i den Skikkelse, det nu har, men jeg haaber heller ikke, at det skal blive ændret saa meget, at der i den Anledning skal blive Grund til mange nye Ændringer i Retsplejeloven. Men i alt Fald er det givet, at man vil føre det hele à jour. Hvis det skulde forme sig saa lykkeligt, at Straffelovforslaget bliver vedtaget i indeværende Samling, haaber jeg at have Forslag til Ændringerne i Retsplejeloven udarbejdet saaledes, at Forslaget vil kunne blive fremsat umiddelbart efter Straffelovens Vedtagelse.

Det ærede 7de tingvalgte Medlem vil jo sætte sin nylig af det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Ellinger) saa stærkt berømmede Energi ind paa at gennemføre Straffeloven hurtigst muligt, og jeg nærer ikke den mindste Tvivl om, at med den Energi, som det ærede Medlem, der utvivlsomt vil blive Formand for Udvalget, raader over, og med den Indsigt, han har i Forslaget, som han jo tidligere selv har forelagt i en ikke synderlig afvigende Skikkelse, skal det nok lykkes for ham at gennemføre Forslaget i denne Samling, saa meget mere som det ærede 16de tingvalgte Medlem (Godskesen), der — det kan jeg nok sige uden at give mig ud for Profet — vil blive Ordfører for dette Udvalg, ogsaa er besjælet af den største Iver for at faa det gennemført hurtigst muligt.

De Ting, som det 7de tingvalgte Medlem fremførte overfor Lovforslagets Enkeltheder, var jo ikke saa forfærdelig mange eller omfattende. Han gav en udmærket Gennemgang af hele Straffelovforslaget, men det, jeg maa holde mig til her, er de Punkter, hvor det ærede Medlem mente at maatte ønske Forandring.

Der var først § 204 om Privat-Detektivvirksomhed. Jeg tror, at jeg allerede, da jeg havde den Ære at anbefale Forslaget til det høje Ting, gjorde en Bemærkning om, at der her maaske var lidt at rette. Det vil vi vist meget hurtigt kunne blive enige om.

Der var dernæst Straffebestemmelsen angaaende Blasfemi. Det beror jo paa et Skøn, om man ønsker en saadan Bestemmelse, som neppe vil blive brugt, eller om

man vil anse det for mere overensstemmende med det Kulturstandpunkt, hvorpaa det danske Folk staar, at man ikke har en saadan Bestemmelse. Det vil der neppe blive stor Konflikt om.

Det ærede Medlem nævnte saa ligesom ogsaa det ærede 16de landstingsvalgte Medlem Trusler. Jeg maa dog gøre opmærksom paa, at naar det ærede Medlem paa en vis Maade udtalte sig, som om der ikke var Straf for Trusler, er det jo ikke rigtigt, og det har sikkert heller ikke været det ærede Medlems Mening at sige det. Det hedder i § 264:

„Den, som paa en Maade, der er egnet til hos nogen at fremkalde alvorlig Frygt for eget eller andres Liv, Helbred eller Velfærd, truer med at foretage en strafbar Handling, straffes med Bøde, Hæfte eller med Fængsel indtil 2 Aar.“

Der er altsaa Straf indtil 2 Aar for at true. Det er et Spørgsmaal, om det vil være rigtigt ved Siden deraf ogsaa at genoptage i Forslaget den gældende Straffelovs § 299 om Undsigelse. Flertallet af Folketinget har ment, at § 264 rammer de Tilfælde, som § 299 i den gældende Lov tilsigter at ramme, og at det derfor er overflødigt at gentage det. Men det er jo ikke noget stort Spørgsmaal; det tror jeg nok vi kan forhandle os til Rette om.

Hvad angaar § 229, Spørgsmaalet om, hvorvidt ved Omgang mod Naturen ogsaa den, som betaler den anden, skal straffes, er jo selv det ærede 7de landstingsvalgte Medlem meget betænkelig ved at indføre en saadan Straf af Hensyn til de utvivlsomme Følger, det kunde faa i Retning af hæslege og skammelige Pengeafpresninger. Men det ærede Medlem mente, at man skulde indsætte en Bestemmelse om, at Tiltale kunde rejses fra det offentlige Side, naar — jeg forstod det saaledes — samfundsmæssige Hensyn syntes at kræve det. Det maa jeg jo sige er en meget maadeholden Affattelse, og det Spørgsmaal maatte vi vel nok kunne blive enige om.

Derefter fremdrog det ærede 7de landstingsvalgte Medlem Spørgsmaalet om Beruselse. Her ligger der os ikke andet imellem end dette ene, om man principielt skal sige, at det, at en Person har begaaet en Forseelse i Beruselse, altid skal medføre, at han bliver straffet mindst lige saa haardt, som om han ikke var beruset, fordi man ikke i Beruselsen vil se nogen Undskyldning, og det Resultat kan man ikke komme til uden i Kraft af en fuldstændig principiel Betragtning, hvorefter det nu skal være saadan, at Beruselse aldrig maa være en Undskyldning. Men det